

бегъ седѣше на кьошка, пушеше съ дългия чубукъ и пиеше кафето, което слугата Селимъ бѣ приготвилъ на огъня. Кязимъ бегъ сърбаше по глѣтка кафето и гледаше въ буйната рѣка. Внезапно той съгледа, че при моста, до самата рѣка, на отсрещния брѣгъ бѣ седналъ рая, подпрѣлъ главата си съ рѣце и дълбоко се замислилъ. Той дълго го гледа, като че искаше да отгатне, какво мисли тоя гяуринъ край самата вода, която дори ближеше краката му.

— Какво търси този гяуринъ тамъ при моста и какво мисли? — питаше се бегътъ — или е боленъ, или пъкъ нѣщо много е изгубилъ. Я Селимъ, вижъ го тамъ тогова, що седи до рѣката.

Селимъ се наведе, назърна къмъ рѣката и видѣ човѣка, който все така стоеше неподвиженъ.

— Какво ще кажешъ, а?

— Заспалъ е, господарю. Дълбоко е заспалъ, та може дори да падне въ рѣката и да се удави.

— Заспалъ. Какво ти заспалъ? Виждамъ добре, че не спи. Нѣщо се е умислилъ, или е нѣщо боленъ. Иди скоро да го доведешъ тука при мене.

Селимъ отиде и доведе човѣка при бега.

Той едва пристѣпяше. Бѣше 40—45-годишенъ човѣкъ, угледенъ, прилично облѣченъ и съ прошарена вече коса. Когато се изправи до кьошка предъ бега, той преbledнѣ и се разтрепера. Едва можа да поздрави съ теманѣ.

Благиятъ и спокоенъ погледъ на бега го поуспокои, и той пристѣпи по-близу до кьошка.

Бегътъ, безъ да проговори, го изгледа до петитѣ и поклати загадъчно глава. Външно човѣкътъ му направи приятно впечатление, но имаше жалкъкъ видъ, приличаше на мрътвецъ.

— Ти боленъ ли си? — попита го бегътъ.

— Не съмъ, беймъ. Нищо не ми е.

— Откъде си?